

عنوان مقاله:

اثر میانجی همدلی، نشخوار فکری و خشم در رابطه بین خودشیفتگی و فقدان بخشش میان فردی

محل انتشار:

دوفصلنامه شناخت اجتماعی، دوره 6، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مجید صفاری نیا - دانشیار روانشناسی دانشگاه پیام نور

مهدی دهستانی - دانشیار روانشناسی دانشگاه پیام نور

اعظم فطری - دانشجوی دکترا روانشناسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

مقدمه: هدف پژوهش حاضر تعیین اثر میانجی همدلی، نشخوار فکری و خشم در رابطه بین خودشیفتگی و فقدان بخشش میان فردی بود. روش: روش پژوهش از نوع توصیفی همبستگی بود. جامعه آماری پژوهش حاضر ۴۰۰ دانشجوی کاربر فیسبوک، لاین و وایبر دانشگاه‌های قزوین بودند که از بین آن‌ها تعداد ۱۹۷ نفر به عنوان نمونه انتخاب شدند. برای جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه‌های شخصیت خودشیفته راسکین و تری (۱۹۸۸)، عدم بخشش بین‌فردی مرتبط با خطا، مقیاس همدلی (باتسون و شاو، ۱۹۹۱) و مقیاس حالت خشم اسپیلبرگر (۲۰۰۳) استفاده شد. یافته‌ها: نتایج حاصل از همبستگی پیرسون نشان داد بین خودشیفتگی با همدلی رابطه منفی معنادار و بین خودشیفتگی با نشخوار فکری و خشم رابطه مثبت معنادار وجود دارد. همچنین نتایج نشان داد بین عدم بخشش با خشم و نشخوار فکری رابطه منفی معنادار وجود دارد ولی بین همدلی با عدم بخشش رابطه معنادار وجود ندارد. نتایج آزمون رگرسیون میانجی نشان داد متغیر خودشیفتگی به طور مستقیم اثر معنادار بر میزان عدم بخشش دارد. همچنین نتایج نشان داد که از بین متغیرهای همدلی، نشخوار ذهنی و حالت خشم متغیرهای حالت خشم و نشخوار فکری اثر میانجی بر رابطه بین خودشیفتگی و عدم بخشش دارند. نتیجه گیری: بنابراین می‌توان اینطور نتیجه گرفت که اگر متغیرهایی جزئی رفتاری مانند حالت خشم و نشخوار فکری مورد توجه قرار گیرد از این طریق توانایی تغییر رفتار کلی‌تر مانند بخشش وجود خواهد داشت.

کلمات کلیدی:

Empathy, Lack of forgiveness, Narcissistic personality, Rage, rumination

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1571901>

